

[Peter Brixtofte]

Jeg vil gerne indledningsvis takke hr. Arne Melchior for de meget rigtige betragtninger, som netop er blevet fremsat, og som ligger i forlængelse af de kloge udtalelser, hr. Ole Espersen har fremsat, også i tv. Konklusionen er den helt rigtige, nemlig at ingen her i Folketinget vil sætte sig imod en undersøgelse af, om tingene er gjort rigtigt, og derefter vurdere, om nogen har gjort noget forkert. Sådan må rækkefølgen være, og det er ganske urimeligt, at man fra nogle sider prøver at drage konklusioner allerede i dag.

Jeg kan med det samme sige, at Venstre kan stemme for Socialdemokratiets dagsordensforslag. Man starter med at konstatere, at sagsforløbet i ambisagen har været utilfredsstillende, og efter at der nu er faldet en dom, er der vel ingen, der kan sige det modsatte, når det er endt på den måde.

Dernæst bliver Udvalget for Forretningsordenen opfordret til at klarlægge sagsforløbet, herunder i hvilket omfang – og det må vel være en eller anden procentdel – Folketinget har modtaget mangelfulde eller forkerte oplysninger. Det kan vi naturligvis også tilslutte os, selvfølgelig vil vi da gerne vurdere det spørgsmål.

Endelig opfordres Markedsudvalget til at overveje behovet for regler, som for fremtiden sikrer, at Folketinget gennem Markedsudvalget modtager alle nødvendige informationer om retslige skridt imod Danmark fra EF-Kommissionen. Også det siger vi klart ja til, selvfølgelig vil vi gerne være med til at vurdere i Markedsudvalget, om man kan få en bedre procedure i fremtiden. Vi finder, at det er et fornuftigt dagsordensforslag, som Venstre kan stemme for.

Hvis vi ser tilbage til det tidspunkt, hvor ambiloven blev indført, er det jo nødvendigt at se på, hvorfor et meget bredt flertal i Folketinget vedtog denne lov. Der var jo tale om et meget bredt flertal, nemlig de daværende fire regeringspartier – De Konservative, Venstre, CD og Kristeligt Folkeparti – Socialdemokratiet og det senere regeringsparti, Det Radikale Venstre. Og vi må ikke glemme, at formålet med loven var at styrke de danske eksportvirksomheders konkurrenceevne ved at nedsætte en række arbejdsgiverbidrag til ca. 10.000 kr. pr. ansat og erstatte det med et bidrag, der blev beregnet med udgangspunkt i momsgrundlaget.

Da vi behandlede lovforslaget i Folketinget, faldt der mange rosende bemærkninger. Ikke mindst den socialdemokratiske ordfører, hr. Lykketoft, argumenterede overbevisende for indførelsen af den nye lovgivning, der ifølge hr. Lykketoft – og jeg citerer fra sp. 3731, den 11. december 1987:

»... er resultatet af især meget seriøse trepartsdrøftelser, hvor arbejdsmarkedets parter og specielt fagbevægelsen har spillet en afgørende rolle.«

Selv SF's forskellige ordførere havde svært ved at skjule en positiv holdning. Hr. Jes Lund udtrykte sig bl.a. således – og det er citat fra sp. 3954, den 16. december 1987:

»Hr. Lykketoft mente, at jeg havde karakteriseret omlægningen af arbejdsgiverafgifterne som genial. Jeg tvivler meget på, at jeg har brugt så stærke ord, men jeg står i hvert fald gerne ved, at omlægningen i sig selv, fra en afgift på arbejdskraft til en afgift på merværdien, er god og fornuftig. Det er et princip, vi kan gå ind for.«

Og når man ser på virkningerne af ambien sammen med den øvrige lovgivning, der blev vedtaget i samme forbindelse, og som partierne var stolte af, må man jo sige, at den økonomiske virkning var virkelig god. Vi fik en kraftig stigning i eksporten, og vi kan konstatere i dag, 5 år efter, at vi har et betydeligt overskud på handelsbalancen i stedet for et betydeligt underskud. Den økonomiske virkning har altså været god for det danske samfund; vi kan konstatere, at vi har titusinder af arbejdspladser i eksportindustrien i dag, som vi ellers ikke ville have haft.

Men når det er sagt, må vi jo også konstatere, at EF-Domstolen så har underkendt ambiloven med den begrundelse, at loven er i strid med det 6. momsdirektiv. Denne afgørelse må vi tage til efterretning, uanset vores egen holdning til sagen, og det må andre lande også gøre, når Domstolens afgørelser går dem imod. Det giver mig også anledning til at understrege, at meningen med EF-samarbejdet faktisk er, at retten skal afløse magten. I et internationalt forpligtende samarbejde er det de fælles regler, som alle skal rette sig efter, der skal erstatte den store nations ret til at blæse på de små nationer. Og det kan vi kun være tilfredse med, ikke mindst når EF-Domstolen f.eks. annullerer en fransk eller en tysk ordning. Her